

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 27 Αύγουστου 1951 (Π.Ο.Η.) Έτος Δ'. Αριθ. 110—Τιμή Φύλλου Δραχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταύρος Καραμήτσος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Έξάμηνος δραχ. 15.000—Έτησία δραχ. 30.000 Έξωτερικοῦ: Έξάμ. δολ. 3.—Έτησία δολ. 6
Γραφεία : Όδός Χαλκοκονδύλη 7—Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΔΙΑΤΙ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΘΑ

Τò νόημα τοῦ Ἀγώνος μας, ὅστις ἤρχισε μετὰ τὴν διάσπασιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνοχῆς ἐσυνεχίσθη μετὰ σφοδρότητα καὶ πάθος κατὰ τὰ ἔτη ποῦ ἠκολούθησαν, καὶ ἀποκορυφῶνται σήμερον μετὰ τὰ ἀλλεπάλληλα κύματα τῶν διώξεων, λαμβάνει διαστάσεις ὀγκώδεις εἰς περιεχόμενον καὶ ἀξίαν. Μία εὐάριθμος μερίς Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων μετὰ ἀναπειταμένη τὴν σημαίαν τῶν εὐγενεστέρων καὶ ὑψηλοτέρων ἰδανικῶν, τῶν ἰδανικῶν ποῦ συνανεῖκουν εἰς τὰς αἰωνίας προγονικάς μας κληρονομίας, τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ Ἑλληνισμοῦ πορεύεται ἀγέρωχος καὶ μαρτυρικῇ τὸν δρόμον τῆς θυσίας. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία, ὀλίγας φορὰς ἠσθάνθη νὰ δονῇται ἀπὸ τοὺς παλμοὺς ἐνὸς τόσο ὑψηλοῦ ἀγώνος μίᾳς τόσο ἡρωικῆς καὶ ὀρμητικῆς σταυροφορίας. Μίᾳς σταυροφορίας διὰ τὴν διάσωσιν τῆς ἐσωτάτης οὐσίας τοῦ Ἑθνοῦς μας, διὰ τὴν περισυλλογὴν καὶ ἀναστήλωσιν τοῦ διασπάρτου Ἑλληνικοῦ μεγαλείου εἰς τὴν αἱματοποτισμένην μας γῆν. Διότι μόνον αὐτὸ τὸ νόημα ἔχουν αἱ θυσίαι μας καὶ τὸ βαρὺ τίμημα τῶν ἡρωικῶν μας προσπαθειῶν.

Ξεκινῶμεν ἀπὸ μίαν ἐκκλησιαστικὴν διαφορὰν, διὰ νὰ γίνωμεν οἱ κήρυκες ὅλων τῶν μεγάλων ἰδανικῶν τὰ ὁποῖα μᾶς παρεσκεύασαν τὴν δόξαν τοῦ παρελθόντος.

Υψοῦμεν τὴν καρυγὴν τῆς διαμαρτυρίας μας ἐναντίον κάθε διαστροφῆς τῆς τιμημένης παραδόσεως, ἀλλὰ συγχρόνως ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τέμνομεν τὴν ὁδὸν ποῦ ὁδηγεῖ πρὸς τὴν Νεοελληνικὴν Ἀναγέννησιν.

Τὴν Ἀναγέννησιν τὴν ὁποῖαν θεμελιώνομεν αὐτὴν τὴν στιγμὴν μετὰ μόχθο καὶ αὐτοθυσίαν

ἐπάνω εἰς τὸν γρανίτινον βράχον τῆς Ὁρθόδοξου μας πίστεως. Εἴμεθα οἱ ἐθελονταὶ αἰμοδοταί, ἡ στρατιὰ τῶν ἡρωικῶν τέκνων τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, τὰ ὁποῖα μεταγγίζουν τὸ ἀγνὸν καὶ χριστιανικὸν αἷμα τοὺς εἰς τὰς ἀρτηρίας τῆς καθημαγμένης μας χώρας.

Εἴμεθα οἱ ἀκατάβλητοι, οἱ ἀνίκητοι, οἱ μάρτυρες ποῦ ἐνσυνειδήτως ἀνηφορίζουν τὸν τραχὺν δρόμον τῆς αὐτοθυσίας.

Καὶ τοῦτο τὸ δεικνύομεν καθημερινῶς εἰς ὅλα τὰ πλάτη καὶ μύκη τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, μετὰ τοὺς διωγμοὺς μας, τὰς ἐξορίας μας, τοὺς ἐμπυτισμοὺς καὶ τὰ ραπίσματα.

Ὁ τραχὺς βράχος τῆς Μυτηλίνης ἔγινε πλέον τὸ φωτεινὸν σύμβολον τοῦ συναγερμῶτος μας διὰ τὴν ἐθνικὴν περισυλλογὴν καὶ τὴν χριστιανικὴν καθαρότητα.

Μᾶς συκοφαντοῦν ὅσοι κοντόφθαλμοι δὲν ἀντικρύζουν τὸ πλατὺ καὶ μεγάλο νόημα τοῦ ἀγώνος μας. Μᾶς συκοφαντοῦν ὅσοι δὲν ἐννοοῦν νὰ ἀγκαλιάσουν τὴν τεραστίαν προσπάθειαν ποῦ καταβάλωμε διὰ νὰ πνεύσῃ εἰς τὸν τόπον μας ὁ ζωογόνος ἄνεμος ἐνὸς νέου χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

Καὶ ἀπατῶνται οἰκτρῶς ὅσοι νομίζουν ὅτι θὰ μᾶς κάμψουν μετὰ τὴν βίαν καὶ τὸν σίδηρον.

Ὁ Ἀγὼν μας εἶναι θεῖος καὶ εὐλογημένος, εἶναι αἷτημα τῶν καιρῶν καὶ τῆς ὀλοφυρομένης Πατρίδος.

Ἡμεῖς συσπειρομένοι καὶ πειθαρχημένοι εἰς τὸ ἰδανικὸν μας θὰ πορευθῶμεν συνεπεῖς εἰς τὸν δρόμον τοῦ καθήκοντος.

Καὶ θὰ νικήσωμεν.

ΤΟ ΣΤΟΛΙΔΙ ΤΗΣ ΧΙΟΥ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Τὸν ἐπισκέπτη τῆς Χίου, προσελκύει ἀθελά του τὸ μεγαλεῖον τοῦ Μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου. Δεσπόζει ἐνὸς ὕψωματος καὶ εἶναι ὄρα-τὸ ἀπὸ τὰ κυριώτερα σημεία τοῦ νησιοῦ.

Ἐκεῖνο ὅμως, ποῦ κάνει τὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ἀνεκτίμητο στολίδι, ποῦ ἀπολαμβάνει πανελληνίου ἐκτιμήσεως, εἶναι ἡ ἐκλεκτὴ συνοδεία ἡ ὁποία ἀσκεῖται εἰς αὐτό.

Δὲν θὰ ἦτο ὑπερβολὴ ἐὰν γράφαμε ὅτι πρόκει-ται περὶ ἡρώδων. Ἀποτελοῦν τὴν ἐνσάρκωσι τοῦ χριστιανικοῦ ἀγωνιστικοῦ πνεύματος.

Αἱ μοναχαὶ αὐταὶ ἠγωνίσθησαν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ ἀγωνιζομένου Στρατοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀντιμετώπισαν τὸ θράσος καὶ τὴν αὐθάδειαν τοῦ προβατοσχήμου Παντελεήμονος καὶ ἀπέδειξαν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τὴ καρποὺς καὶ ποῖα θαύματα δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ εὐσεβὴς καὶ ἀφοσιωμένη εἰς τὸν Χριστὸν ψυχὴ.

Ἀπειλὴσε τὰς μοναχὰς μὲ ἐξορίαν· δὲν τὰς ἐ-πτόησε· τοὺς ἐκήρυξε οἰκονομικὸν ἀποκλεισμόν διὰ νὰ τὰς καταδικάσῃ εἰς τὸν ἐκ πείνης θάνατον· οὐ δὲν ἐπέτυχεν ἀποκομίσας μόνον κατασχύνῃ.

Τέλος εἰσήλθε βιαίως καὶ αὐταρχικῶς εἰς τὰ ἱε-ρὰ καὶ παρθενικά· ἄδουα τῆς Μονῆς καταπατήσας τὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς κανόνας τῆς Μονῆς.

Αἱ μοναχαὶ οὐδόλως ἐποθήθησαν ἀπὸ τὴν ἐμφά-νισιν τοῦ ἀποσπασματάρχου, ἐπισκόπου, ἑτέρου Ἰωάννου Βέγκου· ἀπεναντίας ἐκλείσθησαν εἰς τὰ κελία τῶν. Ὁ δὲ ἐπίσκοπος ἐτέλεσε μόνος τὴν Θ. Λειτουργίαν μὲ ψάλτας καὶ ἀκροατὰς τοὺς λογχοφό-ρους χωροφύλακας.

Ἀνήκει πανελλήνιος ἔπαινος εἰς τὴν ὁσιωτάτην ἡγουμένην καὶ τὴν ἐκλεκτὴν συνοδείαν τῆς.

Ἡ στάσις τὸν διετέριε τὰς καρδίας μας καὶ μᾶς ἐνίσχυσε εἰς τὸν σκληρὸν ἀγῶνα. Συγχρόνως ἡ στάσις τῶν ἡλεγε τὴν χλιαρότητα μερικῶν ἀμφιβό-λων καὶ κατεκεραύνωσε τὴν προδοσίαν μερικῶν ἐρ-πειῶν.

Αἱ μοναχαὶ αὐταὶ καὶ ἡ Μονὴ τῶν ἀπέβη Ἱερὸν Σύμβολον διὰ τὴν ἀγωνιζομένην Ὁρθοδοξίαν.

Μᾶς ἔδωσαν τὸ δικαίωμα νὰ καυχώμεθα διὰ τὴν Χίον καὶ τὰς μοναχὰς τῆς.

ΑΦΙΣΤΕΙΣ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

Καθ' ἐκάστην ἀφικνοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας διάφοροι ἐξ ἐπαρχιῶν ἀδελφοί. Οὕτω τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα ἀφίχθη ἐκ Βόλου δι' ἰδιωτικὰς του ὑποθέ-σεις δ κ. Ἀπόστολος Σάμογλου μεθ' οὗ συνεζητήσαμεν ζητήματα κοινῆς κατευθύνσεως. Οὗτος μετὰ τοῦ ἀξιο-τίμου κ. Α. Παυλὴ ἀποτελοῦν δύο οὐσιώδεις παράγον-τας τοῦ Παραρτήματος Βόλου. Ἐπίσης ἐκ Κορίνθου ἀφίχθη δ κ. Ν. Μπαλάσκας πρόεδρος παραρτήματος, μετὰ τοῦ ὁποίου εἰχομεν ἀδελφικὴν συνεργασίαν ἐπὶ τῆς πορείας τοῦ Ἀγῶνος εἰς τὴν ὡς ἄνω περιοχὴν. Συγκινούμεθα διὰ τὸν ζῆλον αὐτὸν τῶν ἀδελφῶν.

Ἐμβάσματα Συνδρόμων

Ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιτα-γῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν κ. Σταῦρον Κα-ραμῆ τσεν Χαλκοκονδύλη 7.— Ἀθήνας

Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝΟΧΟΙ

Ὁ τίμιος ἄρτος εἰς Μπάφι καὶ ἀλλαχοῦ κατεπα-τήθη· 350 ναοὶ ἐκλείσθησαν, ὁ Ἐπίσκοπος Κυκλά-δων ἐκ τῶν ταλαιπωριῶν ἀπέθανεν, ἀπαγορεύσαν-τες εἰς αὐτὸν αὐτὴν ταύτην τὴν ἁγίαν Κοινωνίαν μὴ ἐπιτρέψαντες οὔτε εἰς Ἱερέα νὰ ἀναγνώσῃ τὴν νεκρόσημον ἀκολουθίαν. Ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπί-σκοπος ἡμῶν πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος ἐξωρί-σθη εἰς τὴν ὑψηλότεραν κορυφὴν τῆς Μυτιλήνης· ἥδη δὲ λόγῳ τοῦ γήρατος καὶ τῶν κακουχιῶν τῆς ἐξορίας ἔχει καταδικασθῇ εἰς ἀργὸν θάνατον. Οἱ Ἐπίσκοποι Χριστιανουπόλεως καὶ Διανλείας κατα-ζητοῦνται ὡς οἱ τελευταῖοι τῶν κακούργων. Ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου φυλακίζονται, ξυρίζονται, ἀποσχμα-τίζονται, ἐξορίζονται, Μοναὶ διαλύονται, ιδιόκτητοι Ναοὶ κατάσχονται καὶ αἱ ἅγιοι εἰκόνες ἀφαρπάζον-ται. Αἱ οἰκίαι τῶν χριστιανῶν σφραγίζονται.

Αὐτὰ δὲ ὅλα, δὲν γίνονται εἰς τὴν χώραν τῶν ἀγρίων Ζουλοῦ, ἀλλὰ ἐν μέσσις Ἀθῆναις εἰς τὰς ὁ-ποίας ὑπάρχουν Θεολογικὴ Σχολή, Θεησκευτικὰ Σω-ματεῖα καὶ Ἀδελφότητες Θεολόγων διὰ τὴν κατὰ Χριστὸν μόρφωσιν τοῦ Λαοῦ! Ἐχουν γνῶσιν ἄραγε τῶν διαπραγματομένων; Πιστεύω ναί. Διότι πῶς γνω-ρίζουν τι εἶπεν ὁ δεῖνα καὶ ὁ τάδε μασόνος καὶ αἰ-ρετικὸς τῆς Δύσεως; Νομίζουν ὅτι εἶναι ἀμέτοχοι εὐθυνῶν; Νομίζουν, ὅτι ἡ σκοπιμότης, τὴν ὁποίαν διδάσκουν εἰς αὐτοὺς οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς τῶν εἶνε ἐλαφρυντὶ κόν δι' αὐτοὺς; ἢ νομίζουν ὅτι ἀρκοῦν τὰ ἐκάστοτε χειροφιλήματα διὰ νὰ καλύψουν τὴν ἔ-νοχον σιωπὴν τῶν; «Δικαιοσύνην καὶ ἀλήθειαν θέλει ὁ Πιαχβὲ» λέγει ὁ Προφήτης. Καὶ ἀλλαχοῦ «οὐαὶ εἰς τοὺς λέγοντας τὸ γλυκὺ πικρὸν καὶ τὸ πικρὸν γλυ-κὺ». Τέλος πρέπει νὰ μὴ νομίζουν ἀλλὰ νὰ γνωρί-ζουν ὅτι τὸ ἐν ἑκατομύριον αὐτὸ τῶν ἀκραιφνῶν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων, τὸ ὁποῖον νομίζουν ὅτι ἡ βία καὶ ἡ ἀπανθρωπία θὰ κατορθώσῃ νὰ τοὺς πεί-σῃ νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν ἀγῶνα, ἔχουν γίνει αἰτία νὰ δημιουργηθῇ τοιοῦτος φανατισμὸς, ὥστε νὰ εἶνε μὲν δυνατόν νὰ ἀλλάξουν ὅτι ἰδανικὸν ἐπίστευον μέχρι σήμερον, ὅχι ὅμως καὶ τὴν καταπιεζομένην ὁρθόδοξον συνείδησίν των.

Πράγματι εἶναι δυνατόν ὅλοι μας νὰ ἀποθά-νωμεν ὅχι μόνον χωρὶς ἱερεῖς ἀλλὰ ἀκόμη καὶ χω-ρὶς μανάδες. Ἡδύναντο κάλλιστα οἱ υπεύθυνοι θρη-σκευτικοὶ ὁργανισμοί, νὰ βοηθήσουν θετικῶς, ἡδύ-ναντο νὰ γίνουν Ἀστοὶ καὶ ὅχι ἐρπετά, ἡδύναντο τέλος νὰ ὑψώσουν φωνὴν διαμαρτυρίας καὶ νὰ βρουν τοφωνήσου ὅτι τὰ ζητήματα τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν σφαῖραν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, μόνον διὰ τοῦ φιλελευθέρου πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ θεσμοῦ τῶν Συνόδων λύονται καὶ ὅχι μὲ τὸ ξίφος. Θέλουν ξίφος! ἀλλὰ τὸ ξίφος ἴσως κοίμασιν οἷς οἶδεν Κύριος οὐδὲν κρημνήσῃ καὶ τὸ ἔργον αὐτῶν; Ὁλοψύ-χως λέγομεν ὅτι δὲν τὸ ἐπιθυμοῦμεν.

Κρούομεν ὅμως τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ βροντοφωνοῦμεν: ἕως πότε θὰ σιωποῦν;

Θαλασσινὸς

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκοκονδύλη 7.— Ἀθήναι

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σεργιπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΜΙΑ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Κατωτέρω δημοσιεύομεν περίληψιν ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς τοῦ ἀποσχηματισθέντος καὶ ἀπελαθέντος ἐκ τοῦ τόπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς — Παναγίας Εὐαγγελιστρίας «Παναγουλᾶκη» Μοναχοῦ Ἀγαθαγγέλου πρὸς τὸν Μητροπολίτην Μεσσηνίας καὶ ἄλλοτε ἐπισκόπου Γυθείου.

(.....) Ἐπειτα ἀπὸ ἑνα ἀποκορύφωμα διωγμοῦ καὶ μίαν ἀσυνείθιστον σκηνὴν τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ ἀντικρίσῃ ἀνθρώπινον ὄμμα, ἔρχομαι διὰ τῆς παρουσίας μου νὰ σᾶς χειροκροτήσω καὶ νὰ σᾶς ἐκφράσω τὰ θερμὰ μου συγκαροτήρια διὰ τὸν ἄθλον τῆς Ἱεροσύλου σας ἐπιδρομῆς εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Παναγίας μας Εὐαγγελιστρίας «Παναγουλᾶκη».

Ἡθέλαμεν νὰ μάθωμεν τὸν τόσον καινοφανὴ καὶ Πρωτότυπον τρόπον τῶν ἐξορμήσεών σας, ἠθέλαμεν νὰ μάθωμεν τὴν προέλευσιν τῆς τόσον ἐπιτυχῶς καὶ σπουδαίως ἀναπτυχθείσης εὐφυΐας σας, ἠθέλαμεν νὰ μάθωμεν εἰς ποίαν σελίδα τοῦ Εὐαγγελίου ἀνακαλύψατε τὴν ἀντινομίαν αὐτὴν διὰ τῆς ὁποίας νομικῶς κατοχυρώσατε τὰς Ἱεροσύλους σας ἐπιδρομᾶς.

Ἡθέλαμεν νὰ μάθωμεν πῶς ἐπακριβῶς κατορθώσατε νὰ ἑναρμονίσετε καὶ συμβιβάσετε τὴν δικαιοσύνην μετὰ τῆς ἀδικίας.

Ἡμεῖς γνωρίζομεν ὅτι ὁ Θεὸς διὰ τῆς δοθείσης αὐτοῦ ἐντολῆς τὸ οὐ μὴ κλέψῃς καὶ διὰ τὸ οὐκ ἐπιθυμῆσῃς ὅσα ἐστὶ παρὰ τῷ πλησίῳ σου ἐθεμελίωσε ἐπὶ ἑνὸς ἄρραγοῦς καὶ γρανιτώδους βράχου τὸ ἀκατάλυτον τῆς ιδιοκτησίας ἐκάστου ἀτόμου.

Τῆς ιδιοκτησίας ἡ ὁποία τόσον ἔχει κατοχυρωθῇ διὰ θείων καὶ ἀνθρωπίνων νόμων καὶ τὴν ὁποίαν τόσον ἠθετήσατε σεῖς.

Ἀληθῶς ἐπιθυμούσαμε νὰ μάθωμεν εἰς ποίαν σελίδα τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἀνακαλύψατε τὴν ἀντινομίαν τὴν ὁποίαν ἐπράξατε.

Νὰ εἰσθε βέβαιοι ὅτι τὸ ἀνοσιουργηματὸς σας δὲν θὰ μείνῃ ἀνευ τιμωρίας εἰς τὴν πέραν τοῦ τάφου ζωὴν.

Τὰ ρᾶσα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τὰ ἐτίμησε ἡ χριστιανικὴ ἀρετὴ, καὶ τὰ γένια τὰ ὁποῖα ἐλεύκανε ἡ ἀσκητικὴ πολιτεία, θὰ γίνουν οἱ ἀψευδεῖς μάρτυρες τῆς Ἱεροσύλης σας.

Ἡμεῖς ἄλλην μίαν φορὰν καταγγέλομεν εἰς τὴν συνείδησιν ὁλοκλήρου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου τὰ ἀντιχριστιανικὰ μέτρα τῆς Μητροπόλεως Μεσσηνίας καὶ παρακαλοῦμεν τὸν ὕγειῶς σκεπτόμενον κόσμον νὰ κρίνῃ, νὰ ἀποφασίσῃ καὶ νὰ δικάσῃ.

ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

*Αποσχηματισθεὶς Μοναχός, τῆς διαλυθείσης Ι. Μ. Εὐαγγελιστρίας «Παναγουλᾶκη» Καλάμαι.

ΟΣΟΙ ΠΙΣΤΟΙ

Μερικοὶ ἀδελφοὶ μᾶς ἐρωτοῦν διὰ τὸν τρόπον τῆς τελέσεως τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τοῦ διωγμοῦ μας.

Λαμβάνομεν ἀφορμὴν ἀπὸ ἑνα τελευταῖο ἐρώτημα τῶν ἀδελφῶν τοῦ παραρτήματος Σαλαμίνος καὶ ἀπαντῶμεν: Κατ' ἀρχὴν ἀδελφοὶ δὲν πρέπει νὰ

ἔρχνωμεν ποτὲ δι διερχόμεθα μίαν κρισιμωτάτην καμπὴν τῆς ὁποίας ὁ ὁδυνηρότατος ἀντίκτυπος εὐρίσκεται εἰς τὸ ὅτι ἀκριβῶς δὲν δυνάμεθα νὰ λειτουργηθῶμεν ἐλευθέρως.

Θὰ ἐδωρεῖτο ἀφέλεια ἀπὸ μέρους μας τὸ νὰ ἀπαιτῶμεν ὁμαλὴν λειτουργίαν τῶν Ναῶν μας καὶ κανονικὰς ἱεροτελεστίας τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐναντίον μας ἔχει ἐκστρατεύσει ἕνας ὁλοκληρὸς κόσμος καὶ μᾶς πολιορκεῖ.

Ἐπειτα αὐτοὶ γνωρίζουν ὅτι τὸ πλέον εὐαίσθητον σημεῖον εἰς ἡμᾶς εἶναι αὐτὸ καὶ προσπαθοῦν μὲ κάθε μέσον, νὰ μᾶς πειθαναγκάσουν, νὰ διαφθεύρουν τὸ ἐκκλησιαστικὸν μας φρόνημα, νὰ μᾶς ἐκφοβήσουν καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ μᾶς ὑποτάξουν.

Ἐὰν λοιπὸν ἡμεῖς, δὲν δεχθῶμεν ἀγογγίστως τὴν θυσίαν αὐτὴν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας, τότε ποία εἶναι ἡ προσφορά μας εἰς τὸν σκληρὸν Ἀγῶνα;

Πρέπει νὰ καταλάβωμεν λοιπὸν ὅτι ὁ παρὼν καιρὸς θὰ μᾶς κρίνῃ ἀπὸ τὴν στάσιν μας. Ὁ Ἀγὼν μας ζηγίζεται μόνον μὲ θυσίας. Μία δὲ ἀπὸ αὐτὰς τὰς θυσίας εἶναι ὅτι δὲν λυγίζομε ἐνῶ μᾶς στεροῦν καὶ αὐτὴν τὴν θείαν κοινωνίαν, βέβαιοι ὄντες ὅτι σὲ λίγο ἡ νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ διασαλπίζεται εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΥΡΙΑΝΟΥΣ ΚΥΒΕΡΝΗΤΑΣ

Εἰς τὴν μεταπολεμικὴν Ἑλλάδα ὁ βίαιος ἄνεμος τῆς ἀναταραχῆς δὲν ἔχει κοπᾶσει. Ὁ τρισάνδοξος αὐτὸς βράχος τῆς εὐρωπαϊκῆς Ἠπείρου συγκλονίζεται ἀπὸ ἰσχυροὺς ἀνέμους οἱ ὁποῖοι πνέουν ἐπίβουλοι καὶ καταλυτικοί. Ρεύματα ἀνετρεπτικῶν ἰδεῶν καὶ ὀλιστικῶν κηρυγμάτων ρίπτουν τὴν χώραν μας ἀπὸ περιπέτειαν εἰς περιπέτειαν.

Καὶ τὸ Ἑλληνικὸν σκάφος μὲ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ψυχῶν κλυδωνίζεται εἰς τὸ μέσο τοῦ ὀλιστικοῦ αἰῶνος μας.

Εἰς τὴν μεταπολεμικὴν Ἑλλάδα τὸ φῶς τῆς ζωῆς δὲν ἀνέτειλε ἀκόμη. Διότι ἀκόμη οἱ ἄνθρωποι ποῦ κρατοῦν εἰς τὰς χεῖρας τῶν τῶς τύχας τοῦ τόπου μας, δὲν ἠθέλησαν νὰ δεχθοῦν τοῦ χριστιανισμοῦ τὸ ὕψηλόν διδάγμα. Ὅσάν νὰ μὴν ἔχῃ περάσει ἀπὸ ἐδῶ τὸ πᾶμφωτον μεταίωρον τῆς χριστιανικῆς ἰδέας. Ὅσάν νὰ μὴ ὑπάρχῃ παράδοσις χιλιετηρίδων, μᾶς ὁλοκλήρου βυζαντινῆς κοσμοκρατορίας, μεγαλειώδους συνθέσεως καὶ συγκερασμὸς Χριστιανικοῦ καὶ Ἑλληνικοῦ πνεύματος.

Αἱ παροῦσαι στιγμαὶ εἶναι κρίσιμοι καὶ ἀποφασιστικά. Εἶναι στιγμαὶ κατὰ τὰς ὁποίας ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐκλέγει τοὺς ἀνθρώπους ποῦ θὰ ἀναλάβουν ὑπευθύνως τὴν διαχείρισιν τῶν τυχῶν του. Καὶ ἀκόμη περισσότερον εἶναι χαρακτηριστικὰ δείγματα τῆς ἠθικῆς στάθμης ἑνὸς λαοῦ. Λαὸς ἀπροστεωμένος καὶ ἀπαμβλυνμένος ἠθικῶς δὲν δύναται νὰ ἐκλέξῃ κυβερνήτας μὲ ὕψηλόν ἰδεαλιστικὸν φρόνημα καὶ ἠθικὸν μεγαλεῖον.

Δι' αὐτὸ ἡμεῖς οἱ χριστιανοί, ὅσο καὶ ἂν θέλωμε νὰ κρατήσωμε τὴν ἰδέαν μας εἰς μίαν καθαρότητα καὶ μακράν τῆς τριβῆς τῶν πολιτικῶν ἰδεῶν, αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἴμεθα ὑπεύθυνοι ἐναντι ὁλοκλήρου τῆς ἐνδόξου χώρας μας, καὶ ἐναντι ἀκόμη τῆς ἰδίας μας τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως.

Πρέπει νὰ μεταδώσωμεν εἰς τὴν κρατικὴν ἱεραρχίαν τὸ ζωογόνον αἷμα τῆς χριστιανικῆς ἰδέας. Νὰ φροντίσωμεν νὰ ἀποτοξινώσωμεν ἀπὸ τὰ ὀλιστικά ζιζάνια τὸν κρατικὸν κορμὸν.

Νὰ ἐπαναφέρωμεν εἰς τὸν εὐλογημένον τόπον μας τὰς χαμέναις ἐντολάς τοῦ Κυρίου. Ἐπάνω εἰς αὐτάς

Γεγονότα καί Κρίσεις

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΝΙΚΗΘΗ

Τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς τεχνιτῆς ἡσυχίας τὴν ὁποῖαν καλλιερгоῦν οἱ κυβερνήτες τῆς χώρας μας, ἔρχεται συχνά νὰ τὴν ταραξῇ ἡ ἡρωϊκὴ καὶ πολυδύναμος ἀντίστασις τοῦ διωκομένου μας Κλήρου καὶ λαοῦ. Μία ἀντίστασις ἡ ὁποία σφραγίζεται ἀπὸ τὸ ἀκραιότατον καὶ μαχητικώτατον φρόνημα τοῦ Ὁρθόδοξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, καὶ σμιλεῖται τὴν νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας. Γίνεται ἕνας Ἀγὼν ἄνισος ἀλλὰ καὶ μεγαλειώδης, πολυαίμακτος ἀλλὰ καὶ νικηφόρος. Ἀπὸ παντοῦ καταφθάνουν κραυγαὶ ὀδύνης καὶ σπαραγμοῦ, ἀλλὰ συγχρόνως ἀπὸ παντοῦ μᾶς ἔρχονται νικητήρια ἱαχά.

«Δὲν λιγίζομεν, δὲν πτοούμεθα, δὲν προδίδομεν τὴν πίστην τῶν πατέρων μας καὶ τὸν ἥρωα δεσμώτη Ἱεράρχη μας». Καὶ ὁ διωγμὸς δεῦνεται καὶ οἱ ὁμολογηταὶ τῆς πίστεώς μας ὑπερασπίζουσιν τὸ φρόνιον τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ φανατισμὸν καὶ γενναϊότητα.

Γιὰ πῶς παράρτημα νὰ ὁμιλήσωμεν, γιὰ ποῖον τόπο νὰ γράψωμεν κατὰ πρῶτον ἀφοῦ ὁ ἡρωϊσμὸς ὅλων τῶν παραρτημάτων τῆς χώρας μας ἔγινε θρύλος, ἔγινε ψαλμὸς εἰς τὰ στόματα τοῦ λαοῦ!

Οἱ διώκται μας ἀντιμετωπίζουν μὲ πολλὴν σύγχισιν μὲ κομικὴ ἀδεξιότητα τὸ ὑπερήφανο καὶ ἀκατάβλητο πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἦτο ἐπόμενον.

Μένομεν ἀλειτούργητοι, καὶ δὲν ἐννοοῦμεν νὰ λιγίζουμε, ἀκοινώτητοι καὶ δὲν προσφεύγομεν εἰς μετανόιας πρὸς τοὺς μεγαλοσχήμες ὑποκριτάς, κηδεόμεν τοὺς νεκροὺς μας χωρὶς Ἱερεῖς καὶ ἱστάμεθα πάνταντε εἰς τὴν θέσιν μας. Ἡ Πελοπόννησος μᾶς φωνάζει παρὼν, καὶ δίδει τὸ βαρὺ τίμημα τῶν θυσιῶν τῆς. Ἡ Κρήτη προσφέρει τὰ καλλίτερα τέκνα τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν Ἀγῶνα, ἡ Θεσσαλία, ἡ Μακεδονία, ἡ Θράκη ἀγωνίζονται σθεναρῶς καὶ ἀκαταπαύστως.

Καθημερινῶς, συνεχῶς, ἐπιμόνως, μᾶς πλημμυρίζουσιν αἱ εἰδήσεις ἀπὸ τῶν ἡρωϊκῶν Ἀγῶνα τῶν ἀνθρώπων μας. Μόλις αὐτὴν τὴν στιγμὴν καταφθάνει τὸ ἀγωνιστικὸ παρὼν τῶν Βασιλικῶν Θεσσαλονίκης. Μία ἀκόμη μεγαλόφωνος μαρτυρία διὰ τὸ φρόνημα τῶν πιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εἶναι ἡ ἐορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Κάτι ἄριστο βαραίνει τὰς ψυχὰς τῶν ἀδελφῶν. Μαζεμένοι ψυθιρίζουσιν κατὰ στρέφουσιν τὰ ὕδατα βλέμματα πρὸς τὸ Οὐρανὸ καὶ αὐτομάτως ξεκινᾷ μία φάλλαξ πιστῶν πρὸς τὴν σφραγισμένην τῶν ἐκκλησία. Τὴν ἀνοίγουν μὲ τρέμοντα χέρια, μαζεῖουσιν

θα δυνηθῇ ἡ αἵμα ροοδσα καὶ ὀλοφυρομένη Ἑλλάς νὰ ὑψώσῃ τὸ ἀκατάλυτον μεγαλεῖον τῶν περασμένων ἐποχῶν.

Διότι εἰς αὐτὴν τὴν χώραν καὶ τὸς ἀνθρώπους τῆς ὁ σπόρος τῶν ὑψηλῶν ἰδεῶν εὐρίσκει τὸ γονιμώτερον θερμοκήπιον διὰ νὰ βλαστήσῃ καὶ νὰ δώσῃ καρποὺς ἀγλαοὺς.

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΔΕΣΜΟΤΟΥ ΙΕΡΑΡΧΟΥ ΜΑΣ

Κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας θὰ ἀπλωθῇ ἀνὰ τὸ Πα. νελλήνιον. ἡ κρυσταλλίνη καὶ ζωογόνος φωνὴ τοῦ Ἱεράρχου μας ἐρχομένη ἀπὸ τὸν βράχον τῆς ἐξουσίας ὅπου τὸν καθήλωσε ἡ μισαλλοδοξία τῶν διωκτῶν μας.

Πρόκειται περὶ ἐνὸς νέου ἀνδρός τοῦ συγγραφοῦ τοῦ ταλάντου καὶ τῆς γονιμοτάτης Ἑλληνομαθείας Του, τὸ ὁποῖον στέλλεται προσφορά μαρτυρικὴ πρὸς τὰ ἀγωνιζόμενα πνευματικὰ Του τέκνα.

Εἶναι μία βαθεῖα ἀνατομικὴ διείσδυσις εἰς τὸν κόσμον καὶ τὴν ζωὴν, μία ἐπιγραμματικὴ ἀλλὰ εὐστοχωτάτη διαπίστωσις τῆς χρονίας κοινωνικῆς μας ἀναπηρίας, ἕνα μεγαλειώδες σφαιρικὸ ἀντίκρουσμα τοῦ κόσμου καὶ μία συμπύκνωσις συμπερασμάτων καὶ προοπτικῶν, ἀπὸ τὴν σκοπιὰ τοῦ θερησκευομένου ἀνθρώπου.

Σπανίως ἀκούονται τόσοι καθαροὶ φωναὶ καὶ σπανιώτερον ἀκόμη προτείνονται τόσοι λυσιτελεῖς μέθοδοι.

Ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι ὑψώνομε σήμερον τὴν κεφαλὴν μας ὑψηλότερα, ἀπτόντοί μες εἰς τὸ μαρτύριό μας καὶ ἀκατάβλητοι εἰς τὴν πίστιν μας δίδοι ἐμπρὸς μας πορεύεται τὸν μαρτυρικόν του ἀνήφορο ὁ σεπτὸς μας Ἱεράρχης.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀδελφῶν ἐπιθυμοῦν νὰ ἀποκτήσουν τὸ μνημειώδες αὐτὸ συγγραμμάτιον θέον νὰ ἀπενευθύνονται ἐγκαίρως εἰς τὰ Κεντρικὰ Γραφεῖα ἢ εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους μας τῶν Παραρτημάτων καταβάλλοντες τὸ ἀντίτιμόν του δρ. 10.000 διότι λόγω τοῦ περιορισμένου ἀριθμοῦ ἀντιτύπων, ἡ ἐξάντλησις του προβλέπεται σύντομος.

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΗΣ Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΚΗ

Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Γιαννουλάκης κατέθεσε διὰ τὸ Ὁρφανοτροφεῖον 200.000 εἰς μνήμην τῆς συζύγου του.

Ὁ κ. Π. Χρονᾶς κατέθεσε διὰ τὸ Ὁρφανοτροφεῖον δρχ. 100.000 εἰς μνήμην τῆς ἀποβιώσσης ἐνταύτου Δεσποίνης Δήμητρας Κ. Γιαννουλάκη.

τὴν σκόνι πού ἀπλώνεται σὰν ἕνα πέπλο ἐπάνω εἰς τὸ δάπεδο, τὰς εἰκόνας καὶ τὰ ἱερὰ σκεύη καὶ με συγκινητικὲς φωνὲς ἀρχίζει ἡ προσευχὴ τοῦ κόσμου. Μία προσευχὴ τόσο θερμὴ, τόσο εὐλαβικὴ καὶ συγκινητικὴ, πὺν ὅλος ὁ κόσμος αἰσθάνεται μέσα του μία θεία μεταρσίωση.

Ἐχουν παρέλθῃ ἑπτὰ μῆνες. Σκεφθῇτε ἑπτὰ ὁλόκληροι μῆνες χωρὶς νὰ αἰσθανθοῦν τὸ θεῖον ρίγος τῆς ὁμαδικῆς προσοχῆς.

Σὲ λίγο τὸ Κράτος ὠθηθῇ ἀπειλητικὸν εἰς αὐτὸ μέγα «παράρτημα» τῶν προσευχομένων πολιτῶν. Πίσω του ἔστεκε ὁ ἀντιπρόσωπος καὶ ὑποδιοικητῆς τῆς νέας Ἐκκλησίας, ἀφρίζων ἀπὸ ὀργῇ διὰ τὸ μέγα αὐτὸ «ἀνοσιούργημα».

Οἱ ἀδελφοὶ ὅμως ἀποφασισμένοι νὰ προσευχηθοῦν. καθήλωσαν μὲ τὴν στάσιν των τὸ ἀπόσπασμα.

Ἡ πίστις εἶχε νικήσῃ.

Καὶ τὸ γράμμα τῶν ἀδελφῶν τελειώνει ὡς ἑξῆς : «Παρά τὴν βίαν τῆς Ἀστυνομίας τὸ ἐκκλησίασμα ἔμεινε μέχρι τέλος τῆς προσευχῆς του καὶ κατόπιν ἐξῆλθε ἡσυχά καὶ ὁ Ναὸς πάλιν ἐσφραγίσθη.»

Τὶ νὰ νομίζουν ἄραγε οἱ διώκται μας. Τόση ἀνταρρήσις πίστεως, καὶ ἡρωϊσμὸς δὲν θὰ κατωρθώσῃ νὰ συντρίψῃ τὰ δεσμά μας ὡς σκευὴ κραμέως ;